

ENDLESS WHINES

Words I cherished once have paled
withered into worn cliches
images now tattered frail
shorn of meaning form and grace

Whatever's said I've heard before
the murmur of depleted minds
so many times and then still more
lullabies of endless whines

New tunes seem chiseled out of stone
too heavy for the tongue to bear
syllables that sputter drone
find their echoes everywhere

So little left to hear or say
--a subtle hint perhaps to go--
what reason can there be to stay
with no tunes left I do not know

Before the end before I'm through
even with the accents slurred
can there be a sound that's new
one last song I have not heard

In my coffin lying still
while eulogies go rattling on
with platitudes both soft and shrill
the same the same for everyone

But even as these lines condemn
the dullness that we all must dread
their sound seems humbled by the hum
of what's been said and said and said

Jack Andreassian

ԱՆՎԵՐՋ ՔՐԹՄՆՋԻՒՆ

Բառեր, խօսքեր սրտագեղ, հիմա մաշած են թօշնած վերածուելով ձեւագեղ՝ կրկնօրինակ ասութեանց, եւ պատկերներ դիմագեղ՝ խուզուած իրենց իմաստէն կերպարանքէն ու շնորհքէն փեռեկտրած են այնպէս:

Ինչ որ կ'ըսեն, ես արդէն լըսած եմ շատ անգամներ, մըմըանքներ՝ ըսպառած ուղեղներու, միտքերու, այնքան յաճախ քննաբեր. եւ տակաւին աւելի օրօր երգեր եւ անվերջ քրթմնջիւններ մորլտուն

Եղանակներ նորելուկ ինչպէս քարէն կոփուած շերտ կը ծանրանան լեզուին վրայ, գանոնք կրելու անկարող լորձնոտ ճառին վանկերն ալ միօրինակ երկարող արձագանգները իրենց ամենուրեք կը գտնեն:

Այնքան քիչ է մընացեր լըսելիք կամ ըսելիք -նուրբ թելադրանք թէ արդէն մեկնելու ժամն է հասեր-այլեւս ի՞նչ իմաստ կայ այսպէս երկար մընալու առանց ետին թողելու փունջ մը տաղեր, չը գիտեմ:

Նախ քան վախճանն ու նախ քան իմ աւարտին ես հասնիմ, պիտի լըսե՞մ ես արդեօք, թէ իսկ խոպոտ շեշտերով, ձայներ որոնք նոր շունչով ըլլան օծուն, թաթաւուն, երգ մը վերջին որ լսած չըլլայի ես նախապէս:

Ես դագաղիս մէջ այնպէս անշարժ հանդարտ երկարած ներքողներու մինչ շարանն կը կրկնուի շաղփաղփուն շրորնդալից կամ փափուկ ու հասարակ տեղիքով որ նոյնն է միշտ նոյնը միշտ իւրաքանչիւր առիթին

Նոյնիսկ եթէ տողերն այս տափակ խօսքեր կ'անգոսնեն որոնցմէ մեկն քուրս ալ պէտք է սոսկանք անկասկած ձայնը անոնց կը թըւի աղերսանքի լոկ մըմունջ ինչ որ ըսուած ու խօսուած ու կըրկնուած է արդէն:

Թրգմ. Շէն ՄԱՀ

Ճէֆ Անդրէասեան